

Sökanden yrkar att domstolen skall

1. fastställa att republiken Frankrike har underlåtit att uppfylla sina skyldigheter enligt artikel 12 EG genom att ställa ett villkor om ömsesidighet för beviljande av permanent uppehållstillstånd till medborgare från de andra medlemsstaterna, vilka omfattas av artikel 1, punkterna a, c, f, h, i, j i dekret nr 94-221 av den 11 mars 1994 angående villkor för inresa och uppehåll i Frankrike för medborgare från medlemsstaterna i de europeiska gemenskaperna vilka utnyttjar den fria rörligheten för personer.
2. förplikta republiken Frankrike att ersätta rättegångskostnaderna.

Grunder och huvudargument

De franska bestämmelserna rörande villkoren för utfärdande av permanenta uppehållstillstånd för medborgare från de andra medlemsstaterna och för deras familjemedlemmar underställer beviljandet av dessa tillstånd ett villkor om ömsesidighet, nämligen att vara medborgare i en medlemsstat som utfärdar permanenta uppehållstillstånd till franska medborgare som har utövat sin rätt till fri rörlighet. Ett sådant villkor strider uppenbarligen mot artikel 12 EG, läst i förening med artiklarna 17 och 18, punkten 1, 39 och 43 EG.

Begäran om förhandsavgörande enligt beslut av Audiencia Nacional, Sala de lo Contencioso Administrativo, av den 9 maj 2003 i målet mellan Igor Simutenkov och Statsadvokaten och Kungliga spanska fotbollsförbundet

(Mål C-265/03)

(2003/C 213/20)

Audiencia Nacional, Sala de lo Contencioso Administrativo begär genom beslut av den 9 maj 2003, vilket inkom till domstolens kansli den 17 juni 2003, att Europeiska gemenskapernas domstol skall meddela ett förhandsavgörande i målet mellan Igor Simutenkov och Statsadvokaten och Kungliga spanska fotbollsförbundet beträffande följande fråga:

Utgör artikel 23 i avtalet om partnerskap och samarbete som upprättar ett partnerskap mellan Europeiska gemenskaperna och deras medlemsstater, å ena sidan, och Ryska federationen, å andra sidan, undertecknat på Korfu den 24 juni 1994, hinder

mot att ett idrottsförbund på en professionell idrottsutövare som är rysk medborgare och som i likhet med vad som är fallet i föreliggande mål har anställts lagenligt av en spansk fotbollsklubb, tillämpar en bestämmelse enligt vilken klubbarna endast får låta ett begränsat antal spelare från tredje land som inte tillhör Europeiska ekonomiska samarbetsområdet spela i matcher på nationell nivå?

Begäran om förhandsavgörande enligt beslut av Högsta domstolen av den 10 april 2003 i målet Lars Erik Staffan Lindberg mot Riksåklagaren

(Mål C-267/03)

(2003/C 213/21)

Högsta domstolen har, genom beslut av den 10 april 2003, som inkommit till domstolens kansli den 18 juni 2003, vänt sig till Europeiska gemenskapernas domstol med begäran om förhandsavgörande i målet Lars Erik Staffan Lindberg mot Riksåklagaren. Högsta domstolen hemställer om förhandsavgörande beträffande följande frågor om tolkningen av rådets direktiv 83/189/EEG⁽¹⁾ (ändrat genom direktiv 88/182/EG⁽²⁾) och Europaparlamentets och rådets direktiv 94/10/EG⁽³⁾ med avseende på de lagändringar i lotterilagen som trädde i kraft den 1 januari 1997.

1. Kan införande i nationell lagstiftning av ett förbud mot användning av en produkt utgöra en sådan teknisk föreskrift som skall anmälas enligt direktivet?
2. Kan införande i nationell lagstiftning av ett förbud mot en tjänst som påverkar användningen av produkten utgöra en sådan teknisk föreskrift som skall anmälas enligt direktivet?
3. Kan en omdefiniering i nationell lagstiftning av en tjänst som har samband med konstruktionen av en produkt utgöra en sådan teknisk föreskrift som skall anmälas enligt direktivet, om den nya definitionen påverkar användningen av produkten?
4. Vilken betydelse för anmälningsskyldigheten enligt direktivet har sådana omständigheter som en övergång i nationell lagstiftning från tillståndskrav till förbud, pro-

duktens/tjänstens större eller mindre värde, marknadens storlek för produkten/tjänsten respektive en ny nationell bestämmelses effekt på användningen, dvs. om effekten blir ett totalförbud mot användning respektive om användningen förbjuds eller begränsas inom ett av flera tänkbara användningsområden?

- (1) av den 28 mars 1983 om ett informationsförfarande beträffande tekniska standarder och föreskrifter (EGT specialutgåva 1994, 13/Vol. 12, s. 154).
- (2) av den 22 mars 1988 om ändring av direktiv 83/189/EEG (EGT specialutgåva 1994, 13/Vol. 17, s. 36).
- (3) av den 23 mars 1994 om en väsentlig ändring för andra gången av direktiv 83/189/EEG (EGT specialutgåva 1994, 13/Vol. 26, s. 32).

Begäran om förhandsavgörande enligt beslut av Bundesfinanzhof av den 13 maj 2003 i målet mellan Hauptzollamt Neubrandenburg och Jens Christian Siig i firman Internationale Transport Export-Import

(Mål C-272/03)

(2003/C 213/22)

Bundesfinanzhof begär genom beslut av den 13 maj 2003, vilket inkom till domstolens kansli den 24 juni 2003, att Europeiska gemenskapernas domstol skall meddela ett förhandsavgörande i målet mellan Hauptzollamt Neubrandenburg och Jens Christian Siig i firman Internationale Transport Export-Import beträffande följande frågor:

Skall artikel 718.3 d jämförd med artikel 670 p i förordning (EEG) nr 2454/93 ⁽¹⁾ tolkas så, att det enligt förordningen är förbjudet att använda en dragbil som är registrerad utanför gemenskapens tullområde för en transport av en släpvagn från en plats inom gemenskapens tullområde, där släpvagnen har lastats med varor, till en annan plats inom gemenskapens

tullområde, där släpvagnen endast parkeras för att senare transporteras till en varumottagare utanför gemenskapens tullområde med en annan dragbil?

- (¹) EGT L 253, 11.10.1993, s. 1; svensk specialutgåva, område 2, volym 10, s. 1.

Talan mot Republiken Portugal väckt den 25 juni 2003 av Europeiska gemenskapernas kommission

(Mål C-275/03)

(2003/C 213/23)

Europeiska gemenskapernas kommission har den 25 juni 2003 väckt talan vid Europeiska gemenskapernas domstol mot Republiken Portugal. Sökanden företräds av António Caeiros och Klaus Wiedner, båda i egenskap av ombud, med delgivningsadress i Luxemburg.

Sökanden yrkar att domstolen skall

- fastställa att Republiken Portugal har underlåtit att uppfylla sina skyldigheter enligt gemenskapsrätten genom att inte ha införlivat rådets direktiv 89/665/EEG av den 21 december 1989 ⁽¹⁾ om samordning av lagar och andra författningar för prövning av offentlig upphandling av varor och bygg- och anläggningsarbeten på ett korrekt sätt,
- förplikta svaranden att ersätta rättegångskostnaderna.

Grunder och huvudargument

Enligt de portugisiska bestämmelser som för närvarande är i kraft ställs det som villkor för att ersättning skall kunna beviljas med anledning av överträdelse av gemenskapsrätten ifråga om offentlig upphandling, eller av de nationella införlivandebestämmelser rörande denna rätt, att de personer som lidit skada kan bevisa att statens eller de offentlighetsrättsliga juridiska personernas olagliga handlingar har utförts av oaktsamhet eller med uppsåt av organen ifråga, deras företrädare eller ombud. Det kan visa sig vara ytterligt svårt, eller till och med omöjligt, att frambringa sådan bevisning. Svårigheten eller omöjligheten att frambringa bevisningen kan få till följd att en person som lidit skada inte får den ersättning som den med rätta begärt. Vidare står det klart att denna skyldighet, som inte är föreskriven i direktiv 89/665 och som åläggs personer som lidit skada, undergräver den ändamålsenliga verkan av artikel 2.1 c i direktivet.